

danske Domstole ikke være afskaaret fra at træffe Bestemmelse om Fradømmelse af Førerbevis til Motorkøretøj i Anledning af en Overtrædelse af Færdselslovgivningen, der i et af de øvrige kontraherende Lande alene er belagt med Straf.

Af Udkastets Formulering følger dernæst, at en i det andet Land afsagt frifindende Dom ikke har bindende Virkning i de øvrige kontraherende Lande.

Artikel 1, Stk. 2, ligestiller med retskraftige Domme Afgørelser og Vedtagelser, som efter vedkommende Stats Lov har samme Virkning som en retskraftig Dom.

Efter dansk Ret vil Konventionen herefter finde Anvendelse paa indenretlige Vedtagelser af Bøder og Konfiskation i Medfør af Retsplejelovens § 723 og § 936 og Bødevetagelser efter Forelæg i Henhold til Retsplejelovens § 931. Endvidere vil Konventionen omfatte administrativt paalagt Bøde eller Konfiskation. Der henvises i denne Forbindelse til den Adgang til at paalægge Bøde og Konfiskation, som er tillagt de fiskale Myndigheder i Toldforordningen af 1. Februar 1797, forskellige Afgiftslove og Lov Nr. 392 af 12. Juli 1946 om Opgørelse af Indkomst og Formue.

Med Hensyn til norsk Ret vil Bestemmelsen finde Anvendelse paa de i Straffeprocenlovens §§ 287 og 290 og i § 8 i provisorisk Anordning om rettergang i landsvikssaker af 26. Februar 1945 indeholdte Regler om Vedtagelse af Bøder og Konfiskation i Henhold til Forelæg og paa den det norske Tolddepartement og visse underordnede Toldmyndigheder i lov om tollvesenet af 22. Juni 1928 §§ 197 og 201, jfr. § 73 i reglement for tolltjenesten, fastsat ved kgl. Resolution af 28. Oktober 1932, tillagte Adgang til Paalæg af Bøder og Konfiskation.

Endelig vil Konventionen finde Anvendelse paa Forelæg og Vedtagelser af Straf i Henhold til Bestemmelserne i den svenske rättegångsbalken Kapitel 48.

Derimod forudsættes det, at Konventionen ikke omfatter Tvangsbøder og Bøder, der administrativt idømmes Tjenestemænd som Disciplinærstraf.

I Artikel 1, Stk. 2, medtages endelig under Konventionens Omraade retskraftige Afgørelser om Beslaglæggelse af en sigtets Gods til Sikring af Bøder, Konfiskation, Erstatning eller Sagsomkostninger, jfr. Retsplejelovens Kapitel 68 og 73.

Naar Bestemmelsen medtager Beslaglæggelse til Sikring af Erstatningskrav, skyldes det, at Konventionen af 1932 ikke aabner Mulighed for en saadan Foranstaltning.

I Artikel 2 bestemmes det, at en Dom ikke skal kunne kræves fuldbyrdet i et andet Land, saafremt Adgangen til Fuldbydelse er bortfaldet efter Lovgivningen i den Stat, hvor Afgørelsen er truffet. Denne Bestemmelse, der maa betragtes som ganske selvfølgelig, vil navnlig være praktisk ved Forældelse og Død. En tilsvarende Bestemmelse findes i Domskonventionen af 1932, Artikel 4.

Efter Konventionen skal Krav om Fuldbydelse imidlertid ogsaa kunne afvises, saafremt Fuldbydelsesadgangen er bortfaldet efter Lovgivningen i det Land, hvortil Begæringen rettes. Denne yderligere Begrænsning har man anset for naturlig i en Konvention, der omfatter Straffedomme.

Artikel 3 indeholder de nærmere Regler for Fremgangsmaaden ved Fremsættelse af Begæringer i Henhold til Konventionen. Medens Begæring om Fuldbydelse efter Konventionen af 16. Marts 1932 skal rettes til den Myndighed, der iværksætter Fuldbydelsen, har man under Hensyn til, at der i nærværende Konvention er Tale om Fuldbydelse af offentligretlige Krav, anset det for rimeligt, at Begæring fremsættes af og for de centrale Myndigheder. I Lighed med Bestemmelserne i de med Norge og Sverige indgaaede Udleveringstraktater (Traktaten med Norge er indgaaet den 1. December 1909, bekendtgjort som Nr. 20 i Lovtidende den 1. Februar 1910. Traktaten med Sverige er af 17. Juni 1913, bekendtgjort i Lovtidende som Nr. 176 den 27. Juni 1913) fremsættes Begæringen i Danmark af Justitsministeriet, hvorved man tillige sikrer en mere ensartet Praksis ved Anvendelsen af Konventionen.

I Artikel 4 undtages fra Konventionens Omraade politiske Forbrydelser eller strafbare Handlinger, som er begaaet for at fremme et politisk Formaal. Det tilkommer det Land, til hvilket Begæringen rettes, at afgøre, om den Forbrydelse, der har givet Anledning til Begæringens Fremsættelse, er politisk. Bestemmelsen maa ses paa Baggrund af den i samtlige af Danmark indgaaede Udleveringstraktater indeholdte Klausul om, at Udlevering ikke skal kunne kræves for politiske Forbrydelser, jfr. saaledes Udleveringstraktaten med Sverige Artikel 5 og Traktaten med Norge Artikel 4. Det i disse Traktater fulgte Princip maa saa meget mere omfatte en Konvention af det foreslaaede Indhold, hvor der er Tale om at paatage sig Forpligtelse til egentlig Straf-fuldbyrdelse.

Om den særlige Undtagelse fra Bestemmelsen, der er gjort med Hensyn til